

<http://www.nuvol.com/noticies/el-comiat-de-sylvie-guillem/>

Sección: *Cultura*

29/06/2015

El comiat de Sylvie Guillem

Título: Europa Espanya Català

Els afeccionats a la dansa estan de sort: els festivals d'estiu, amb el Grec al capdavant, presenten enguany una variada, interessant i atapeïda programació que podrà compensar una mica aquesta temporada que es tanca, de perfil baix en general, excepció feta d'algunes (poques) puntes de qualitat. Entre tota l'oferta del proper mes, una exquisidesa en forma de comiat que arribarà al Festival de Peralada.

© Richard Avedon, 1991

Sylvie Guillem i la supervivència de la dansa

La data que heu de marcar a l'agenda és el 24 de juliol i el títol de l'espectacle *Life in progress*. Quatre coreografies de petita durada firmades per Akram Khan, William Forsythe, Russell Maliphant i Mats Ek. Tres d'elles ballades per Sylvie Guillem: atleta en els seus anys joves, cinc temporades primera ballarina del Ballet de l'Òpera de París, després del Royal Ballet de Londres fins el 2013 i Principal Convidada del Ballet de Tòquio.

I si no recordeu de què us sona el nom d'aquesta ballarina, fem un salt en el temps a l'estiu de 2007: *Sacred Monsters*, peça d'obertura del Festival Grec i interpretada amb Akram Khan. La dansa clàssica és un Monstre Sagrat, i s'està morint s'exclamava la intèrpret en la seva visita a Barcelona. Potser per això, lluny de parapetar-se en la defensa numantina d'una tècnica quasi incomprendible als ulls actuals, especialment del públic més principiant, opta per una fecunda relació entre estils. No en va, res és comparable a una intèrpret formada en la disciplina clàssica, ballant a l'impuls de la contemporània.

Podríem dir que aquella peça va significar en la carrera de Sylvie Guillem un posicionament definitiu, que enlloc d'allunyar-la de la seva pràctica com a primera ballarina, li ofería la possibilitat de salvaguardar aquell Monstre Sagrat al qual ha consagrat els seus 35 anys de carrera. Sóc una ballarina clàssica. He estat entrenada així. Però no puc pas dir que la meua 'religió' sigui un estil, una tècnica o una tradició. Tot el que puc dir és: el lloc des d'on actuo, cada estil que interpreto, em semblen un 'lloc sagrat'. Cada representació... un monstre... El meu sagrat monstre.

Des d'aquesta mirada àmplia, i per a l'espectacle de comiat estrenat a Mòdena i que està rodant per tot el món, amb una parada a Peralada, ha volgut demanar a Akram Khan una coreografia nova amb un nom ben intencionat: *teckne*. Es tracta d'un solo, amb música de percussió en directe, que la crítica internacional ha coincidit a assenyalar com una mena d'epíleg a l'esperit d'aquell espectacle que van protagonitzar junts. L'altra peça inèdita que es veurà a *Life in progress* és un pas de deux amb la ballarina italiana Emanuela Montanari de la Scala de Milà, amb coreografia de Russell Maliphant: *Here & After*. La resta del programa el componen *Bye*, coreografia de Mats Ek i Duo de William Forsythe interpretada pels ballarins Brigel Gjorka i Riley Watts de la mateixa companyia. La vetllada és una coproducció del Sadlers Wells de Londres i el Festival Les Nuits de Fourvière de Lió.

Però hi ha encara un motiu més important perquè considereu el 24 de juliol clau en el calendari de dansa dels festivals d'estiu d'enguany i que va una mica més enllà de les connexions que la ballarina ha volgut impregnar en la seva trajectòria professional entre ballet i contemporània o els grans coreògrafs d'aquest comiat estrella a Peralada. Té a veure amb la pròpia intèrpret. D'ella s'ha dit que dinàmica expressiva i llenguatge corporal són precisió i poder sorprenents, Judith Mackrell (*The Guardian*). Que és la darrera llegenda viva del segle XX, Ariane Bavelier (*Le Figaro*). La més gran ballarina que mai he vist sobre l'escenari, Laura Thompson (*The Telegraph*). Una

fierecilla indomable segons la veia Joaquim Noguero (La Vanguardia) en la darrera actuació a Barcelona...

Tot i que és probable que davant de tots aquests elogis Sylvie Guillem només demani un altre cop que entre tots salvem la dansa, el monstre sagrat (i ferit de gravetat) del teatre dels nostres temps.

Etiquetes: Festival de Peralada